

[מרגש: הנב' רחל ובר תח' אשת הרוב אברהם ישעיהו הבר צ"ל בפרק יומן מחיו ארוכי המעש]

פן ירבה? כן ירבה!

קרה מהשו לנתרם?" הוא נבהל. "לא, אבל אני מרגישה שזה לא הזמן. אתם יודעים, אני כל כך רוצה שחולי הכלכלי יהיה, אבל המוט של בעלי היה לא עושים חסד עם אחד על חשבון האחורה, ורק החסד עם הנתרם שלך עולל להיות על חשבונכם. איך תסתדרי בזמן האשפץ?" פניתי לאביה אותו, דואגת לה באמת. בני הזוג ברזילי שתקו רגע ואחר כך אמרו לי: "פרעה אמר פן ירבה, ורוח הקודש אמרה כן ירבה". בשמחת תורה ראיינו את פרעה שאמר פן ירבה ולכן התשובה שלנו הייתה 'כן ירבה!'. כשהואים מנסים להשמיד אותנו, זה בדיקוז הזמן לתת חיים. וההחלמה? לשאלת הזאת נמצא פתרון. אשה יותר זמן בבית החולים ואחר כך נסתדר בעורת ד' ביחד".

הסתכלתי עליהם. משפחה. הורים. חמשה ילדים. כל כך נחוצים בדעתם בתוך הכאוס של המלחמה, ולא היו מילם בפי. רק דמעות. מה אפשר לעשות כדי להקל עליהם? "שאלתי אותם. בתוכי כבר ידעת את התשובה. אנחנו נדבר עם בית החולים כדי שייארכו את השהות ככל הנדרש (אכן בקישנו ובית החולים נעה בצוורה מופלאה), נסדר אולי מקום במלונית להתחושים, נסייע בכל דרך אפשרית, אבל מה עוד? רק לא ממתיקם", השיבו ההורים בחיק. "כל עם ישראל עוטף אותנו בממתיקם. נראה לי שהילדים שכחו איך נראה אוכל נורמלי ועוד נצטרך משכנתنا עבור רופא שניים".

נפרדנו כאשר מבקשת מבוואר עולם שריף להם את הדרך,ikel עליהם את התהילה וישלח ברכה והצלחה.

בימים הראשונים נתרמה הכליה. הניטה עברה ברוך ד' בהצלחה רבה וביום שישי בבוקר חזר הרוב ברזילי למולן בשעות המוקום מותגיים בצוורה מופלאה ומהירה בס"ד. לפניו מספר ימים שוחחת עם אשתו של דוד כולנו, כל צוות 'מתנת חיים', עקיבנו אחורי ההחלמה שלו. מצאנו אותה מופלאה ומהירה בס"ד. ערכו כאן הגרלות על הדירות בין האנשים ונחש שגורתי ככל שניתן. "ערכו כאן הגרלות על הדירות בין האנשים ונחש מי עלה בגורל? המשפחה שלנו והמשפחה של צופיה".

כמו וכמה דירות הוגלו בין המפונים. משפחת ברזילי קיבלה דירה באחת מהשכונות בירושלים. דירה מרוחקת ונוחה שטפתל בה איש תחזקה קבוע, ילדי המשפחה סודרו כולם במסודות חינוך באיזור, לבורת ברזילי עצמה והזעעה עבדה בבית חולים בירושלים והוא מחלים בצוורה פלאית. "אני אחות ומודעת היטב לתהليل ההחלמה מניתות. מה שקרה כאן פשוט שמיימי. דוד מרגיש מצוין ומתאותה בצוורה מופלאה. אני צריכה לעוזר אותו שלא ייחזר למроз היוםומי מוחר מידי, כדי שלא יזק לעצמו, הוא מבחינתו כבר חזק מזמן לשגרה מלאה".

'אם אתה ממשmach את של', אני ממשmach את שלך.'

אני מתרגשת כשאני מספרת את הסיפור הזה. אבל כן, הוא אמיתי, כולל השמות והפרטים.

דוד ברזילי, איש יקר המתגורר בעיר שדרות ואב לחמשה ילדים, היה מיועד לתروم כליה שבועיים לאחר חג הסוכות. כמובן, חג שמחת תורה תשפ"ד הפך ליום של צער עמוק ושל גון לכל עם ישראל, אך תושבי שדרות היו טראומה קשה ביותר, בהיותם בעין הסערה. דוד לא היה בחג רק בשדרות, מותקף תפkickו הוא החזק להיות גם בקיבוץ בארי. ראה מה שראה, חוותה מה שחווה וחזר הביתה כאוב ברמה שאפשר לדמיין. לא הייתה לו כמעט שותה לאפשר לטראומה להחלוף, ברגע הראשון שהוזמן פונטה המשפחה לבית מלון בירושלים.

שבוע עבר. כמוון מאלו, המתנית לשימוש משפחחת ברזילי על ביטול הניטה, אך המשפחה לא יצירה קשר. מותאמת ההשתנות של 'מתנת חיים', יצירה קשר עם המשפחה והבינה שהם מותכוונים להמשיך. ביום חמישי שקדם לניטוח החלטתי למקום ולעשות מעשה. לא הגיוני שהם יתרמו במצב זה. מקום ואסע לדבר איתם בבית המלון בו שהוא. אבקש מהם לדוחות את התறומות. שלמה המלך אמר: "לכל זמן ועת" ואני למדתי מבעל עמוד על הכלל הזה ולTOTOR על תרומה בזמןים שאינם מתאימים. הרגשתי שהעתוני הנוכחי פחות מתאים בשביב לחרום כליה. כשההמשפחה אורזה מהחזק לבני, הכל נע ונע על גלגולים וחושך על פניה. איך בעצם זה אפשרי? דוד יעבור ניתות, אחרי שלושה ימים הוא יאמר להשתחרר לתקופת החלמה בביתו והיכן יחלים - עם חמישה ילדים בשני חדרים של מלון? בתוך המולה של מאות משפחות מפונות? לצד אנשים שאיבדו את היקרים להם ועכשו קמים מה'שבעה'? אלו לא התנאים האופטימליים להחלמה. אמנם אשתו הירקה היא אהות במקצועה ותוכל לסייע אותו ובכל זאת הרגשתי שהה לא מתאים ואני מוכרכה לנסות לעוזר את המהלהך. קבעתי פגישה עם משפחחת ברזילי ונסעה.

בשעה תשע וחצי נכנסתי אל בית המלון. מצאתי לובי הומה ילדים, הורים שנפניהם חרותות דאגה ועיגולים שחורים ממגרום להם את העיניים, ומהומה של סדר יום נטול מסגרת. בקושי נכנסתי פנימה כשהגע מולי דמות מוכרת. צופיה, תושבת שדרות ותורמת כליה שלנו שבעה נפצעה בשמחת תורה. הוא קם להתפלל תפילה ותיקון בבוקר החג ובדרכו לבית הכנסת פגש פנים אל פנים במחבל נתיב. כתעת הוא בא'סרווקה' והוא אכן, עם הילדים. כמה מילים מתחנינות בשלומה ובשלום בעליה והמשכתיلالה, לחפש את בני משפחחת ברזילי. בקצת הלובי מצאתי מצחצחים יושבים יחד על הספה. פינה פרטיה לא הייתה בנמצוא ובכל זאת ניסינו לדבר. "באתי לבקש ממך שלא תתרום ביום ראשון", פניתי לדוד ברזילי חד וקצר. "למה?"

